

De Stichting Vrede voor Palestina ondersteunt projecten voor kansarme Palestijnse kinderen. Omdat de huidige generatie niet in staat blijkt om vrede te bewerkstelligen, heeft de Stichting de hoop op de jeugd gevestigd. Ze richt zich daarbij op steun aan (buitenschoolse) activiteiten die verbindend kunnen werken tussen volkeren: taal, muziek & cultuur en sport. Kinderen krijgen daardoor meer een gevoel van eigenwaarde en vrede in zichzelf. Hopelijk brengt dat vrede in het Palestijns-Israëliësch conflict dichterbij.

Stichting
**Vrede voor
Palestina**

Nieuwsbrief

april/mei 2014

Hoop

“Waar haal je je hoop vandaan?” Dit vroeg onlangs een journalist aan een leider van de oppositie in Syrië. “Als ik in de ogen van de kinderen kijk dan zie ik hoop”. Toen ik dit op tv zag dacht ik direct aan de kinderen van Bethlehem.

Kinderen die bruisen van energie in hun jeugd, geënthousiasmeerd door alles wat ze mee maken, zuigen het leven op in alles wat ze doen. Ze leven hun leven zoals ze niet anders kennen. Of zouden ze weten dat er elders andere kinderen een beter leven hebben? Een makkelijker leven zonder grensposten, zonder een muur om hun dorpen, zonder soldaten die willekeurig hun straten onveilig maken, zonder een bezetting die hun leven onleefbaar maakt!

Ze weten inderdaad wél beter! Zij zien andere kinderen waarmee ze ook communiceren buiten hun gebieden, in het buitenland. Hun dorp maakt deel uit van de global world waar we in leven. En toch houden ze moed! Ze blijven kinderen; vrolijk en ondeugend zoals kinderen horen te zijn. Als ik hen zie krijg ik direct bewondering voor ze. Ondanks de “bezettingslast” die ze met zich meedragen, dragen ze ook de levenslust met zich mee. Van niets maken ze iets. Ze ontmoeten elkaar op straat en in de steegjes, maar ook op het platteland tussen de bomen en de druiven. Van alles weten ze een gezellig spel te maken. Ze zijn inventief en creatief in hun spel. Zo vullen ze hun tijd met elkaar met primitieve middelen die hun geest hopelijk vrij houdt van een opgelegde gevangenis.

Wij, volwassenen, kunnen hier veel van leren. Kinderen koesteren het leven en ze leven het ook onder alle omstandigheden. Ze zijn de kracht van het leven en in het overleven. Daarom kijken we naar hen met bewondering.

Met deze gedachten en met de komst van de lente die het nieuwe leven met zich brengt, zullen we doorgaan

met onze idealen als mensen en als bestuur van de Stichting Vrede voor Palestina. We blijven dromen dat onze kinderen hun hoop blijven vasthouden en dat er een dag komt dat ze zich vrij voelen, om vrij te bewegen, vrij te reizen en vrij hun leiders te kiezen en hun maatschappij vrij in te richten in een democratie die iedere burger respecteert.

Als we op bezoek zijn bij de scholen in Al Khader zien we de muur die zich als een slang slingert om de scholen heen. Een grijze, hoge, betonnen muur. Dit is het uitzicht vanuit het klaslokaal; overal heerst het akelige beeld van deze muur.

Wat mooi zou het zijn als deze kinderen op een dag hun kleurtjes pakken en hun tekeningen op de muur gaan schilderen! Tekeningen van hun droom en van hun wensen. Dat ze met hun eigen kracht door de kleuren heen hun verzet kunnen tekenen. Dat ze van deze grijze muur een muur van kleur en hoop maken. Dat er een dag zal aanbreken dat de muur zal verdwijnen. Intussen blijven we hopen dat de Israëlische kinderen aan de andere kant van de muur ook hun tekeningen gaan maken en dat de dag komt dat ze elkaars tekeningen zien.

Dan hebben we vrede.

Laten we maar hopen dat zij die dag zullen meemaken als volwassenen en misschien is het hen gegund om gezamenlijk met elkaar de vrede te mogen tekenen.

Nabil Sahhar
Voorzitter

Informatie avond van 12 maart jl.

We worden welkom geheten door Herman Evers die als vertegenwoordiger van de Ambassade van Vrede in Deventer de avond opent. De Ambassade in Deventer is niet alleen opgericht voor de vrede ver weg maar ook voor de vrede in de wijk. Hij memoreert dat de Ambassade een initiatief is van IKV PAX Christi, tegenwoordig PAX geheten, die goed op de hoogte is van de situatie in het Midden-Oosten. Om de Stichting Vrede voor Palestina vanavond een podium te bieden ligt dan ook voor de hand.

De korte inleidende film over de schrijnende omstandigheden waaronder Palestijnen moeten leven geeft vervolgens een beeld van de kilometers lange muur en de vele nederzettingen die alsmar groter worden. Een 78-jarige Palestijn zegt: "tot 1948 leefden we samen met Joden en Arabieren als één volk, we aten samen, maar toen de zionisten uit o.a. Europa hierheen kwamen, begonnen ze ons pijn te doen en hebben ze onze relatie verpest".

Nabil Sahhar, voorzitter van de Stichting Vrede voor Palestina, memoreert dat de Stichting bijna 25 jaar geleden is ontstaan met als doel een kleine bijdrage aan vrede te leveren en als mensen hem nu vragen: "heb je wel iets bereikt", dan zegt hij: "misschien daar niet, maar zeker wel in mijzelf.

Ooit was er een volk en 90% van dat volk bewerkte het land. Van datzelfde volk op de dag van vandaag is 90% ontheemd, verplaatst in eigen land of vluchteling in het buitenland. Vaak hoor ik mensen zeggen dat het zo complex is en niet meer goed komt. Ik denk dan: wat een luxe dat je je kunt permitteren dat te zeggen. Zeker als je – zoals ik – het land hebt moeten verlaten, elders een leven hebt moeten beginnen en mijn familie daar nog is. Dan moet je blijven dromen en hopen, ik kan niet anders".

Nabil vertelt dat de Stichting bewust klein is gebleven maar wel een grote droom heeft. Het is zijn generatie niet gelukt om vrede te bewerkstelligen dus richt de Stichting zich op

de jeugd, de kwetsbare jongeren in de samenleving. Hij vervolgt: "als wij investeren in het kind, dan is het dat kind dat vrede in de toekomst gaat maken. We proberen dat geloof in vrede over te brengen aan de jongere generatie. We steunen een school, net buiten Bethlehem, een kleine school van 100 kinderen, de Al Mostaqbalschool. Naast de basisvakken, zoals taal, lezen en rekenen proberen we de laatste jaren steeds meer onze droom te realiseren door aandacht te vragen voor kunstzinnige vakken, die ondergeschikt zijn in dit land. De directrice en haar team stonden daar voor open en zo hebben we muziektheaterdocente Rian Evers bereid gevonden om daar 5 weken lang met de kinderen op een zeer creatieve manier te werken".

Rian begint met het vertolken van een prachtig lied van de Libanese zangeres Fairuz. Ze begeleidt zichzelf op de gitaar en meteen waan je je in het Midden Oosten.

Ze neemt ons mee in het hele proces vanaf het verzoek tot aan de uitvoering.

Rian vertelt: "alles begon met de uitdaging om het project aan te gaan. Ik voelde een enorme kloof ondanks dat ik wel Arabisch spreek en daar gewoond heb. Om in 5 weken contact te krijgen met de kinderen en de docenten en ze in beweging te krijgen zodat ze allemaal mee zouden doen bleek een hele opgave. Ik ging die uitdaging met liefde aan omdat ik geloof dat muziek en dans meer zijn dan alleen maar creatieve uitlaatkleppen. Ik voelde dat dit project ook een manier was om nieuwe sociale vaardigheden te leren,

op andere manieren te leren concentreren. Ik was ervan overtuigd dat met het toewerken naar een eindvoorstelling een speciale dag kon worden gecreëerd voor de kinderen, de docenten, de ouders en de gemeenschap”.

In mei vorig jaar was Rian al een keer naar de school gereisd om kennis te maken met de kinderen en de docenten. Ook wilde zij zich gesteund weten door de docenten. Samen hebben ze naar een thema gezocht waarin tot uiting zou komen dat de kinderen van de school weliswaar anders zijn dan anderen maar daarom zeker niet minder. Ieder kind is uniek en dat werd ook de titel van de voorstelling: “Ana Moumayaz”, “ik ben speciaal”. Het sprookje van Elmer, de lapjesolifant die anders is dan zijn soortgenoten, werd daarbij als rode draad gebruikt.

Begin september ging Rian van start. Al vanaf de eerste week werkte ze nauw samen met de docenten. Om de kinderen te leren kennen deed ze namenspelletjes, maar dat bleek niet effectief want van de 100 kinderen heette 1 op 6 kinderen Mohammed. De tweede week was al wat constructiever en heeft ze de kinderen kennis laten maken met muziek. Al snel bleek haar dat de dynamiek van de verschillende klassen heel divers was. Geleidelijk aan werd duidelijk voor Rian dat ze met groep 1 en 2 het beste een liedje kon zingen, met groep 3 kon musiceren, met groep 4 kon dansen en dat groep 5 het verhaal van Elmer zou spelen.

Ze begon haar lessen steeds met een warming-up, die ze keer op keer herhaalde. Dat bleek een gouden greep. De kinderen werden steeds enthousiaster en geconcentreerder. Een heel onhandelbaar jongetje veranderde in een heel oplettende en ijverige leerling die zelfs anderen ging helpen. Voor de directrice en de docenten werd in de loop van de weken het belang van de werkwijze van Rian steeds

overtuigender; er kwam meer rust en er kwam steeds meer aandacht in de groepen.

In de laatste week steeg de spanning. De kinderen maakten zelf de uitnodigingen voor de ouders, opa’s en oma’s, broertjes en zusjes. De zaal was prachtig versierd en het feest kon beginnen. Kinderen liepen rond met een glinstering in hun ogen, blossen op de wangen, het was duidelijk dat er iets in hen gebeurde. Zij mochten er zijn en mensen kwamen naar hen kijken. De dag zelf was één groot feest. De hele school was in extase, zowel docenten als ouders als kinderen. Alle kinderen zongen en dansten en musicerden.

Aan het einde van haar verhaal concludeert Rian: “De hoop waarmee ik op reis ging en waarmee de stichting mij op reis stuurde, was de hoop dat kinderen creatief bezig konden zijn met muziek, theater en dans. Ze hebben er kennis mee gemaakt en andere vaardigheden opgedaan. Ik zag het effect doordat er meer concentratie ontstond, kinderen luisterden steeds beter naar elkaar en werkten samen. Die voorstelling en dat feest en de weg ernaar toe heb ik ervaren als een heel groot immaterieel cadeau wat de Stichting vrede voor Palestina aan de school, de kinderen, de ouders en de gemeenschap heeft gegeven.”

Het verhaal van Rian kreeg nog een extra dimensie in de film die daarna over het project werd getoond. Het publiek was heel geïnteresseerd en stelde nog een aantal boeiende vragen. Al met al kijken we terug op een zeer geslaagde avond.

Brenda Reinders en Mathilde Spaapen
Bestuursleden

Te gast bij de Odd Fellows

Soms, als hij haast heeft, ondertekent Hans Peters, Onder Voorzittend Meester van Odd Fellows Deventer, zijn brieven enkel met V L W. V L W, dat is Vriendschap, Liefde en Waarheid. Het is het motto, het zijn de waarden, gesymboliseerd in drie in elkaar grijpende schakels, waaraan leden van de Odd Fellows elkaar plaatselijk, nationaal en zelfs internationaal herkennen.

De Odd Fellows is al eeuwenoud. Beroemdheden als Charley Chaplin, Theodore Roosevelt en Winston Churchill waren er lid van. Het is een internationale broederschap met een humanitaire doelstelling en bestaat uit loges voor broeders en zusters. Deze loges zijn besloten, niet geheim. Iedereen, mits hij of zij van onbesproken gedrag is, kan lid worden – een loge zelf is niet gemengd. Odd Fellows kijken niet welk geloof iemand heeft, wel hoe hij of zij ermee omgaat. Want de Odd Fellows hebben Een Boek van Wijsheid, niet Het Boek van Wijsheid. Dat botst waar een gelovige meent het Boek van Wijsheid te hebben. Wekelijks komen de leden van Odd Fellows bij elkaar voor een logeavond. De Zitting, het eerste deel van de avond, is besloten; in de nazittingen is iedereen welkom. Trouwens, zou u meer te weten willen komen over de Odd Fellows, ga dan naar www.veritasdeventer.nl.

Op 31 oktober vorig jaar waren Nabil Sahhar en Brenda Reinders van onze Stichting Vrede voor Palestina te gast bij Odd Fellows Deventer. Hoe dat zo kwam? Een van de leden van Odd Fellows Deventer is tevens donateur van onze Stichting. In een gesprek met Hans Peters, Onder Voorzittend Meester en Peter Geerse, Voorzittend Meester van Odd Fellows Deventer, blijkt dat hen nu, meer dan een half jaar later, drie, of eigenlijk vier dingen echt bijgebleven zijn van die avond.

Allereerst de vier kaartjes van Israël en Westelijke Jordaanoever, die Nabil en Brenda lieten zien. Ze maakten in een oogopslag duidelijk hoe in de afgelopen zestig jaar het grondgebied van de Palestijnen steeds kleiner is geworden en steeds meer versplinterd.

Het tweede dat bijbleef, en dat was eigenlijk het meest indrukwekkende, was hoezeer Nabil niet in wrok en frustratie is blijven hangen. Hij is zijn land uitgezet, maar hij blijft hoop houden, hoewel hij weet dat het in zijn tijd waarschijnlijk niet meer goed zal komen. Nabil is beheerst en doeltreffend,

dè manier om je tegenstander het gras voor de voeten weg te maaien, en zijn informatie is correct.

Het derde wat indruk maakte was de traangasaanval op de school die de Stichting Vrede voor Palestina steunt. Een aanval precies op het moment dat de generale repetitie zou beginnen voor de uitvoering van de leerlingen de dag erop. Met zo'n willekeurig geweld, en dat nog gericht tegen kinderen ook, zakt je heel even de moed in de schoenen met je aanpak van werken-aan-vrede-met-kleine-stappen. Dit zet je in een klap mijlen achterop. Maar een andere weg is er niet.

Het vierde punt, dat wisten Hans Peters en Peter Geerse eigenlijk al: wat is het nieuws gekleurd. In de Nederlandse media word je, als je ook aandacht besteedt aan de Palestijnse kant van de zaak, toch nog vaak afgeschilderd als een halve terrorist.

De bijeenkomst met Nabil Sahhar en Brenda Reinders was een eyeopener voor veel leden van Odd Fellows Deventer. Vanuit hun doelstelling zijn de Odd Fellows niet alleen tegen onrecht, maar proberen ze er ook wat tegen te doen. Ze willen de wereld veranderen door zichzelf te veranderen. Door de informatie die ze gekregen hebben zijn ze anders gaan kijken. Dat zullen ze doorgeven!

Enkele weken na de bijeenkomst ontvingen wij een mooie donatie van de Odd Fellows als steun voor onze initiatieven. Heel hartelijk bedankt.

Lien Willems
Bestuurslid

Five broken cameras

De grote winnaar van International Documentary Film Festival Amsterdam (IDFA) 2011. Persoonlijke getuigenis van een Palestijnse vader die vijf jaar lang de vreedzame protesten van zijn dorpingen tegen de bouw van een Israëlische scheidingswand filmt. Regelmatig sneuvelt er een camera.

De Palestijnse landarbeider Emad Burnat woont met zijn vrouw en drie kinderen in het dorp Bil'in, op een paar kilometer van de Westelijke Jordaanoever. Wanneer zijn vierde zoon Gibreel geboren wordt, filmt Emad vanaf dag één hoe en daarna in welke omstandigheden de kleine opgroeit.

Emad legde alles vast: de eerste jaren van het leven van zijn vierde zoon, zijn eerste stappen, eerste woorden, zijn eerste blik op de scheidingsmuur en zijn eerste contact met de Israëlische soldaten.

De gebeurtenissen in en om het dorp dwingen zijn camera om breder te gaan filmen: het dorp, de dorpsgenoten, de omgeving, de muur, de nederzettingen en het Israëlisch leger. De camera werd het instrument om de ware momenten van het leven van zijn dorp vast te leggen.

Met de eerste camera legde hij vast hoe in 2005 de bulldozers kwamen om olijfbomen uit de grond te trekken waar, dwars door het land van zijn dorpsgenoten, de muur werd gebouwd die de oprukkende Joodse nederzettingen van de Palestijnen moest scheiden. Ondertussen verliest de gemeenschap waarin hij woont steeds meer land aan Joodse kolonisten die er

nieuwe nederzettingen bouwen. De komst van een scheidingsmuur in het dorp doet de dorpingen in opstand komen. Burnat besluit de vreedzame protesten met zijn camera vast te leggen. Omdat de tegenpartij hard terugslaat, sneuvelt er tijdens het filmen nogal eens een camera.

Uiteindelijk heeft Emad er vijf nodig om de protestacties in beeld te brengen. Terwijl het verzet groeit en de strijd grimmiger wordt, blijft Emad filmen. Dit ondanks de smeebeden van zijn vrouw, die bang is voor represailles. Een zeer persoonlijk en indringend document over de strijd van een dorp tegen de onderdrukking.

Een indrukwekkende film die, op een eenvoudige manier, de waarheid vertelt over het dagelijkse leven van de Palestijnen onder de bezetting, het verzet tegen de ontkenning, en de bereidheid om het land tot het laatste moment vast te houden.

Khaled Sa'ad
Bestuurslid

Uw gift voor het educatief zomerkamp

Ook dit jaar willen we weer graag het tweewekelijkse educatieve zomerkamp van de Al Mostaqbalschool financieel ondersteunen. Dit zomerkamp geeft de kinderen de gelegenheid om in sport, spel, theater en handvaardigheden elkaar en andere kinderen uit de dorp te ontmoeten. Zo wordt de integratie van moeilijk opvoedbare en gehandicapte kinderen spelenderwijs vormgegeven. Bij voorbaat heel veel dank voor uw gulle gaven.

Stichting
**Vrede voor
Palestina**

Postadres

Postbus 658, 7400 AR Deventer

Telefoon

Mathilde Spaapen: (0570) 61 79 20

Nabil Sahhar: 06 - 46 25 49 38

Bankrekening

NL64 INGB 0006 0377 97 t.n.v. Stichting Vrede voor Palestina te Deventer

e-mail

info@stichtingvredevoorpalestina.nl

Website

www.stichtingvredevoorpalestina.nl

*Uw giften zijn meer dan welkom op
bankrekening NL64 INGB 0006 0377 97
en blijven aftrekbaar voor de belasting;
onze Stichting is ANBI-erkend.*

Wilt u de nieuwsbrief niet meer ontvangen, laat het ons dan weten!

**Wilt u de nieuwsbrief voortaan per e-mail ontvangen,
laat het ons ook weten!**